

съ Византийцѣмъ отъ Старъ-планинѣ начнѣвшѣ.*) Къту ходили първо при Византийскы дворѣ и искали нѣщо си за правлениѣ. Нѣ нѣкои си наши паматници споманувѣтъ, чи тии сѣ крыли въ Българиѣ, вѣроятно въ Старъ-планинѣ, и чи послѣ ходили за помощъ отъ Влашко. Ные навождамы слѣднаѣ народнѣ пѣсень, коя ако и да сѣ пѣе безъ има, обаче сѣ види явно да е съчинена отъ народа Асѣну и Петру брату му.

Имала мама нѣмала,
 До два ми сивы сокола,
 Сокола до два близнака.
 Скрытѣмъ гы мама хранила,
 Хранила юще дойла,
 До дѣ Соколи порасли,
 Никой не сѣ научилъ.
 Къту соколи разтѣхъ,
 Мама имъ пѣсень пѣла.
 Нани ми, нани соколи!
 Соколи до два близнака.
 Рѣстете и порѣстете,
 Ташко иманѣ дѣлѣте,
 Вѣрѣ потирѣ сбирете
 Бащино царство зѣмете,
 Бащино юще майчино!
 Расли соколи, порасли;
 Единъ се на конѣ ѣздѣше,
 Другы се сабѣ вѣртѣше!
 Къту сѣ двама раздѣлѣтъ,
 Единъ за другы пищѣхъ!
 Мама соколѣмъ думаше:
 И! си станете, идѣте!
 Бащино царство зѣмете!

.....

Вѣ таѣ пѣсень *Соколи* сѣ зѣма приносно за юнацы. А съдѣржаніе пѣсни показва ясно, кои сѣ были тии соколи, два брата, два близнака, коихъ майка скрытѣмъ възпитавала съ военны духъ и къту порасли накарала гы да раздѣлѣтъ ташко иманѣ (народу), да събирѣтъ ташкѣ потирѣ (войнство, силѣ) да идѣтъ и до зѣмѣтъ бащино и майчино си царство (отъ Византийцы).

Ные оставамы настраны лѣтосчисленіе, кое западнии и византийски писатели сѣ погрѣшно бѣлежили въ общѣ за Асѣнювско по-

*) Асѣнъ първы сѣ билъ въ Шипчанскы горы и съ кръстоносцы и съкрушилъ много отъ тѣхъ; защото тии плѣнили и упостошали тѣхъ Българскы мѣста.